

A barát fájdalma

Akarok temetkezni az égbe...
 ...Sír felé ne vonjanak engem
 a gyászlovak,
 azok a bánatos feketék.

(Nagy László)

Emlékeim hóka paripái
 benyargálnak messzi tág mezőt.
 S csalogatnak magyar ég párái:
 szavait sok felhő hordja szét.

Felhők jönnek, gomolygásaikban
 tűz és víz együtt, veszélyesen.

Félve kérdem őket:

— László hol van?

Válaszok:

— Már csillag odafenn.

Éjjelente már fönt jár az égen.

Csillagpor csillan fáradt szemén.

Szőke haja úszkál a szelekben.
 Fehér könnycseppjei — esőcseppben.
 Ott vagy emlékezetem egén,
 emlékezetem koporsójában,
 mint magányban kedves adomány,
 mint dalaid titokzatossága
 nyögdelő ifjúság hajnalán.

— Elég,

elég!

Hisz én itt vagyok még.

Halljátok én-versem legalább:

könnyeznek szavaim csorgókútként,
 s nyihognak a hóka paripák.

(KISS BENEDEK fordítása)

